

Tú lærir nógv av at tapa 10-0

– Við bert at spæla móti londum sum San Marino fáa vit einki burtúr, hvørki ítróttarlíga ella fíggarliga. Lat okkum so heldur halda fram saman við teimum stóru og taka skræðlini, tá tey koma – tí vit sleppa ikki undan teimum nú og tá. Tá mugu vit vera fyriríkað til at skula reisa okkum aftur, sigur HB-formaðurin Gunnar Mohr m.a. í prátum um HB, landsliðið og annað í sambandi við fótbólt

EMIL L. JACOBSEN
ALLUR HARALDSEN

Allir føroyingar, sum hava áhuga fyri fótbólti, munnu kennast við navnið Gunnar Mohr. Og eisini tey, sum ikki fylgja so væl við, munnu hava hoyrt navnið nevnt av og á.

Frá miðskeiðis í 80-unum til miðskeiðis í 90-unum var Gunnar Mohr millum raskastu málskjúttar í føroysku fótbóltskappingini. Í 1997 »legði hann frá sær« sum fótbóltsleikari og gav pláss til aðrar yngri menn. Sama árið tók hann við sum formaður í HB.

Gunnar Mohr, sum í dag er 35 ár, er havnamaður og HB-ari við stórum H. – Eg byrjaði at spæla fótbólt sum sjey ára gamal. Tað var í HB, og har havi eg so spælt síðani, fram til í fjór, tá eg gavst, greiðir Gunnar frá.

– At eg endaði í HB, var mest tí, at eg búði úti í Grønlandi – í »karde-mummubýnum« – og tað var HB-umhvørvi. Tí fór eg tann vegin, tað var bert náttúrligt.

– Og har var gott at vera...

– Ja, sjálvandi. Eg eri jú av tí gamla skúlanum, sum sigur, at tú kanst

skifta religið og konu, men tú kanst ikki skifta fótbóltsfelag. Eg veit, at tað er gamaldags, men tað er so mín persónliga áskoðan, hóast eg arbeiði í einum felag, sum ikki hugsar soleiðis longur.

– Hvussu klárar tú so at blanda tað saman við formansarbeiðið í HB?

– Tað er eingin trupulleiki. Ein er jú nøyddur at fygja við menningini. Tað kann eisini væl vera, at um eg var ungur í dag, hevði eg hugsað á sama hátt, sum teir ungu gera í dag. Alt verður jú meira kommersielt, sigur Gunnar.

Hann sigur, at tá hann byrjaði at spæla fótbólt, kom tað næstan ikki fyrri, at spælarar skiftu millum feløgini í Havn.

– Tú gekk ikki inni í velt-uni hjá hinum. Tú góðtók hvørt tú var, men tað var ikki fanatiskt. Og harafturat skalt tú eisini minnst til, at B36 ikki var so sterkt tá, sum tað er í dag. HB var nógv sterkari felag tá. Tað sigi eg ikki, bara tí eg sjálvur eri HB-ari, men HB var eitt betri felag. Har var meira skil á ungdómsarbeiðnum, og teir høvdu eitt nógv betri 1. lið. Við øðrum orðum sótu teir á tí mesta tá, og vit merktu í k k k kappingina

við B36 at vera so stóra. Tað var ikki fyrri enn í 80-unum, tá tað fór at ganga væl frá B36 – og HB kanska slakkaði eitt sindur av. Í dag er tað øðrvísi, tí feløgini eru eins sterk og eins góð.

Gjörði ikki nógv við tað sum unglungur

– Tað gekk væl í ungdómsárunum. Persónliga vil eg kortini siga, at eg ikki slóg ígjøgnum fyrri enn seinna árið í dreingjadelidini. Eg var lítill av vøkstri, og eg vil heldur ikki siga, at eg gekk so høgt upp í tað inntil tá, sigur Gunnar.

– Tá var eg á einum sera góðum liði, og tað gav mær helst blóð á tonna. Aðrir á liðnum tá vóru Kári Reynheim, Bjarni Jacobsen, Julian Hansen og aðrir. Vit blivu føroyameistarar, og so vaks hugurin aftur.

Síðani fluttu teir upp í unglingsdeildina. – Menn sum Bjarni og Julian fóru upp á 1. deildarliðið longu sum 1. árs unglungar, og liðið datt sundur. Vit fingu hug at ganga í býin, og frá 1979 til 1982 gjörði eg ikki nógv við fótbóltin. Tú fekk onnur lívsvirði, men so í 1982 fór eg rættiliga í gongd aftur og spældi á 2. liði alt tað árið. Eg sat ein dyst sum eykamaður í 1. deild. Tað var í Fuglafirði, men eg kom ikki inn, greiðir Gunnar frá.

– Men í 1983 bleiv Ole Skovbo venjari, og tá bleiv eg rímliga fastur í 1. liðshópnum.

Gunnar hevur altíð verið áleypari, og um hetta mundið vóru eisini menn sum Helgi Olsen, Kári Reynheim, Bjarni Jacobsen, Suni Jacobsen og Kári Nielsen á liðnum, so tað var tørført at sleppa inn í hitan.

Gunnar sigur, at hóast tað gekk upp og niður hetta

árið, so var tað eitt stuttligt ár, og hann var á 1. deildarliðnum fyrri fyrstu ferð. Tá var hann 20 ára gamal.

Í 1984 og 1985 spældi hann ikki nógv við, tí hann bleiv skaddur í rygginum, men í 1986 bleiv danski Jack Johnson venjari, og tá bleiv Gunnar Mohr fastur maður á 1. deildarliðnum. Tvey ár seinna, í 1988, bleiv HB føroyameistari fyrri fyrstu ferð síðani 1982, og hetta var eisini fyrstu ferð, at Gunnar upplivdi at vinna gull í 1. deild.

– Tað var ótrúligt. Eg hevði spælt í so nógv ár tá. Vit blivu meistara í síðsta dystinum, sum vit vunnu móti TB. B36 lá annars heilt suverent á odda í kappingini, meðan vit vóru eini sjeystig aftanfyrri (tá gav vinnin dystur bert tvey stig), og eingin ívaðist í, at B36 bleiv føroyameistari. Men minnist meg rætt, so fekk B36 bert fimm stig í seinnu helvt, meðan vit vunnu allar dystirnar uttan ein, so tá avtornaði, haldi eg vit lógu eini fimm stig frammanfyri grannarnar. Tað gjörði tað eisini stuttligari, at vit kundu enda á toppinum, tá vit høvdu ligið so langt aftanfyrri eitt skifti, sigur Gunnar og visir á, at B36-liðið var rættiliga styrkt við Abraham Hansen og Meinhard Dalbúð umframt gamla liðfelagan Kára Reynheim, sum tá hevði skift til grannafelagið.

– Árið eftir bleiv B71 meistari, men í 1990 blivu tað so aftur vit, men tað var ikki heilt tað sama upplivsi sum í 1988. Tað vóru bert tvey ár síðani seinast, og eg haldi heldur ikki, at kappingin var so hørð tað árið. Vit vóru í so suverení og gjørdust eisini meistara rættiliga

tíðliga.

Tað var lítið hugsandi tá, men 1990 bleiv seinasta árið, Gunnar bleiv føroyameistari við HB. Felagið vann ikki FM aftur fyrr enn í ár, og tá var Gunnar givin. Hinvegin hevði hann tá vunnið sjeysteyppafinalur við HB...

– Hví gekk so lang tíð imillum, at HB bleiv føroyameistari?

– Eg veit ikki rættiliga. Persónliga haldi eg, at disciplin kanska hevur haldað eitt sindur. Vit hava eftir mínum tykki havt fólkið til tað okkurt av hesum árunum, men tað hevur manglað tað seinasta. Tað eina árið snúði tað seg bert um sekund.

– Gíkláraði at vinna fyrra ár á tað, og trý av hesum bleiv HB nummar tvey. Hvát hevði Gí tá, sum HB ikki hevði?

– Eg gangi út frá, at tað hevur verið ein ella annar vilji, sum teir hava havt, men sum vit hava manglað. Onkuntíð hava vit kanska hildið, at tað var lættari, enn tað í veruleikanum var. Vit hava kanska eisini manglað impulsir aðrastaðni frá, so sum vit hava havt tað í ár. Tí tað er eingin ivi um, at vit hava havt tilfarið til tað, sigur Gunnar.

Stóra steypaliðið HB

Árið eftir gullárið í 1990 gekk alt av skriðuni, og 1991 var ringasta árið hjá HB og er tað enn.

– Alt gekk av hundanum til. Vit høvdu so at siga sama liðið og eisini sama venjara. Tað gekk bara illa – vit byrjaðu við at tapa móti Sumba í Havn, og so gekk tað bara skeiva vegin. Vit komu í finaluna í steypakappingini, sum vit taptu 1-0 móti B36 – bert eina viku eftir, at vit høvdu vunnið teir 8-2 í landskappingini...

Árið 1991 var annars eitt gott dømi um, hvussu væl HB stendur seg í steypakappingini. Júst tað at koma í finaluna, hóast tað gekk illa í landskappingini.

– Hvussu ber tað til, at HB altíð stendur seg so væl í steypakappingini?

– Tað er bara traditiðin, haldi eg. Tað er hetta við, at tú skal vinna, og at tú ikki fær ein møguleika afturat. Tað haldi eg HB-ararnir duga væl.

– Sigur tú, at traditiðin kunnu vinna dystir?

– Tær kunnu í øllum førum lyfta eitt lið nógv. Henda trúgvinn uppá, at tú plagar at vinna hesar dystirnar. Eg rokni eisini við, at tað ávirkar mótsæðulidini eitt sindur.

Nógvar broytingar

Føroyskur fótbóltur er broyttur sera nógv seinastu árin, og Gunnar Mohr hevur verið mitt í rokkinum.

um í øllum hesum broytingunum.

– Í 1986 varð graslíki lagt á ovára vøll í Gundadali, og hetta var startskotið til eina rúgvu av vøllum runt alt landið, har grúsið varð skift út við graslíki.

– Veturin í 1985-86 var sera keðiligur. Tað frysti nógv og kavaði illa, og ovári vøllurin fór sera illa. Hann var frostsprongdur, og tað var greitt, at tað fór at kosta nógv at seta hann í stand aftur, minnst Gunnar. – Tá høvdu vit Jack Johnson sum venjara. Hann hevði ferðast nógv og kendi tí nógv til vøllir av ymsum slag. Hann arbeiddi í lóðhúsinum og kannaði so ymiskt fyrri teir. Tað var soleiðis, tað byrjaði. Hann kom við einum tilboði, og býráðið hugdi upp á tað. Tað fór at kosta so nógv at gera ovára vøll í stand aftur sum grúsvøll, at avgjørt varð at gera ein graslíkisvøll í staðin.

Gunnar sigur, at sum fótbóltsleikari var hetta ein sera spennandi tíð.

– Eg minnist, at vit søgdu, at vit sum einki kundu spæla alla fyrru helvt á niðara vølli, sum eisini var rættiliga ringur. Tað gjördu vit eisini tað árið, og HB og B36 fingu næstan einki stig í fyrru helvt. B36 flutti niður, men vit kláraðu so at reisa okkum aftur í seinnu helvt eftir at hava ligið næstnæsta í summarsteðginum. So fingi vit graslíkisvøllin, vunnu átta dystir upp í slag og endaðu á øðrum plássi! Tað var ein sera stuttlig kapping.

– Hvussu hava graslíkisvøllirnir ávirkað fótbóltin her heima?

– Teir hava havt risastóra ávirkan. Ferðin er vaksin so ótrúliga nógv – at byrja við vaks hon helst ov skjótt, og førleikin fylgdi ikki við. Men menningin í fótbóltinum hevur verið so stór, at tað als ikki kann samanberast. Venjingarumstøðurnar gera, at menn eru nógv betri fyrri í dag. Eg minnist, at fyrst í 80-unum gleddu nógvir HB-arar seg til summarsteðgin, tí teir vistu, at tá komu fleiri upp úr Danmark at spæla. Krumbappurin á HB-liðnum var ofta teir, sum komu upp niðri frá. Tað ber als ikki til í dag, uttan so, at teir eisini venja niðri, sigur Gunnar og minnst, at teir í HB kallaðu hesar, sum komu upp úr Danmark, fyrri »asfalt-københavnarar«.

Hóskandi við tiggju liðum

Í 1988 varð 1. deild víðkað til 10 lið, og eisini hetta var ein rímliga stór broyting tá.

– Vit vóru í móti tí tá. Tað stóð nokkso nógv á hjá Fótbóltsambandinum tá, og bert ein atkvøða var á muni, sigur Gunnar.

– Men eg haldi ikki, at tað hevur verið so óheppið

– Eg rokni ikki við, at gongdin sum er nú við at HB og B36 fara avstað við øllum teimum góðu spælarunum, fer at halda fram í so nógv ár afturat, heldur Gunnar Mohr

